

CHƯƠNG THỨ HAI MƯỜI TÁM

BẠN XƯA ĐẤT LẠ

Tiểu Phi trở về thuyền, y như trở về ngôi nhà xưa thân mến.

Mùi gió mặn của biển khơi tuy ướt át nhưng thật là ấm dịu, ấm dịu y như tâm tình chàng hiện giờ.

Từ xa thăm của nền trời tròn xanh như úp trọn lấy vùng biển xanh, một vạt mây trắng lơ lờ trôi lại, thuyền lên đèn trên sóng biếc nhấp nhô, ánh nắng chói chang chiếu hắt lên ván sạp nhẵn láng, trông càng bóng lộn hơn cả mặt gương.

Tiểu Phi cởi y phục, tháo cả dép giày, hơi nóng của ván sạp bốc lên, như đốt cháy đôi chân trần, đốt cháy cả cảm giác uể oải trong lòng, cả người chàng hình như muốn bay bổng lên cao.

Chàng không dần được, cất tiếng gọi to lên:

- Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ, Tống Diễm Nhi đâu ? Nếu các cô chưa dọn rượu thịt lên, ta sẽ nuốt luôn chiếc thuyền đấy !

Nhưng không một tiếng đáp lại, cũng tuyệt nhiên không nghe một tiếng động nhỏ. Trên thuyền, hình như không có lấy một người, Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ luôn cả cô bé liên thoảng Tống Diễm Nhi đều đâu mất.

Nhưng cảm giác êm đềm và khoan khoái trong người Tiểu Phi vụt biến nhanh chóng. Y như một con chuột sục sạo đánh hơi, Tiểu Phi lục soát không còn sót một góc nào trên thuyền, thậm chí trong tủ áo cho cả đến thập gạo chàng cũng không quên tìm qua !

Nhưng tuyệt nhiên, không có một dấu vết gì ba nàng để lại !

Vậy họ đã đi đâu ?

Dẫu rằng, cũng có lúc Lý Hồng Tụ lên bờ mua vài nén nhang trầm, hay Tống Diễm Nhi lên bờ ngông ngống cho đỡ cuồn chân. Nhưng nhất định là không bao giờ có chuyện ba người cùng rời thuyền một lúc ?

Không lẽ họ lặng lẽ bỏ chàng mà đi ?

Điều đó lại càng vô lý ! Vì bao năm nay, những đêm ngày sống bên nhau, họ cùng Tiểu Phi hầu như đã dính liền nhau thành một khối, gần như là một bộ phận sinh mạng của Tiểu Phi, tất nhiên, không có một sự kiện gì có thể chia lìa nhau được !

Vậy thì, tại sao họ không có trên thuyền ?

Phải chăng họ đều bị độc thủ của địch ?

Tiểu Phi lại xồng xộc tuốt trở vào mũi thuyền.

Chàng rất mực tin tưởng võ công và cơ trí của ba nàng dư đủ đối phó bất cứ biến cố nào, huống chi, trên chuyến thuyền của chàng, dằng dấp dù in hệt như muôn ngàn chiếc du thuyền khác, nhưng chàng đã ngấm bố trí khắp nơi bốn mươi chín cơ quan tuyệt hảo.

Những cơ quan đó, có thể chỉ trong khoảng khắc làm cho người mất đi sức phản kháng tạm thời, hoặc có thể khóa cứng tứ chi của người, hoặc có thể hất văng người xuống biển.

Nhưng tất cả cơ quan đều không hề bị chạm tới, trong thuyền cũng không có một chút chi lộn xộn chứng tỏ là có một sự giao tranh hay kháng cự nào ?

Trong gian bếp nhỏ, ba con gà đã được râm vang thật ngon lành, vò rượu Bồ Đào mà Tiểu Phi rất ưa thích vẫn được treo ngâm dưới lòng biển sâu, chung mà chàng quý trọng, cũng đã được chùi rửa bóng lộn lên.

Trên đầu giường của Lý Hồng Tụ, quyển tiểu thuyết Hội Trân Kỳ được giở đến đoạn nói về giấc mộng kinh hồn, và trên đầu giường Tô Dung Dung vẫn còn để đôi bít tất nàng còn đang dở.

Bằng bao nhiêu sự kiện đó, chứng tỏ họ đã rời khỏi thuyền một cách an lành, trừ phi có kẻ nào trong khoảng khắc có thể chế phục một lượt ba người và mang họ rời khỏi thuyền.

Nhưng con người ghê gớm như thế ấy, cho đến bây giờ trong võ lâm chưa hề có được một ai !

Càng nghĩ, Tiểu Phi càng cảm điên đầu, càng nôn nóng lo âu !

Y như một con kiến bò trong chảo nóng, Tiểu Phi không ngớt đi tới đi lui từ đầu thuyền đến lái thuyền, chui vào mũi rồi lại chui trở ra.

Cuối cùng chàng phát hiện ra một sự kiện lạ: Trên chiếc ghế mà chàng thích ngồi, có một đụn cát vàng óng ánh.

Và trên đống cát vàng đó, lóng lánh một hạt trân châu đen tuyền.

Trên chiếc ghế, vốn là một nơi dễ phát hiện nhất nhưng tâm lý một con người trong cơn lo lắng, bao giờ cũng lơ đãng đến những nơi dễ thấy nhất !

Tiểu Phi tay bụm lấy đụn cát, ánh mắt chàng sáng lên hy vọng ...

Vì những hạt cát theo kẻ tay chàng chảy mất và cuối cùng để lại một mảnh giấy trắng giấu kín giữa đống cát bên trên vón vện hai hàng chữ thảo, nét bút tuy rất tung hoành, nhưng bút pháp thật mềm mại tựa như là nét chữ của người con gái:

“Lưu Đạo Soái bên hồ trộm ngựa quý.

Hắc Trân Châu trên biển cướp gia nhân !”

Giờ đây, Tiểu Phi đã ngồi trên lưng con ngựa của Hắc Trân Châu phi đường dài. Và, người ngựa đã đến một nơi đèo heo gió hút !

Nơi đây, vẫn được gọi là một thị trấn, dù bé nhỏ thế nào, cũng là một thị trấn bởi ngoài một vài ngôi khách sạn, bởi năm ba ngôi hàng quán, độ mươi cửa hiệu tạp hóa, với một số nhà san sát dọc theo vài con đường !

Nơi đây, thái dương thiêu đốt bốn mùa, cây cỏ khô cằn, đất đai nứt nẻ, lúc nào có gió là gió bốc cát vàng, bụi đỏ cuốn lên, xoáy thành trốt lốc lên không có trốt xoắn vào nhà, đồ vật như quét một lượt phấn mỏng nhiều lớp mỏng chồng lên nhau trở nên dày.

Người lớn, áo quần chàm vá, trẻ nhỏ, bụng ỏng mặt teo, một thị trấn rất nghèo, dân cư sinh hoạt trong khắc khoải.

Nhưng thị trấn tuy nghèo, mà người ở lại đông, hầu như nơi đây quy tụ trọn nhân số quanh vùng, bởi trong vùng cao nguyên trăm dặm, chỉ có nơi đây là có nước uống !

Và đến nơi đây, Tiểu Phi cho là mình đến thiên đàng !

Mấy hôm liên tiếp vừa qua, ngựa không dừng vó, người chẳng kể ngày đêm, cứ bốn ba, cứ xông lướt, đói đã đành, mà khát cũng phải chịu, bởi chẳng còn làm sao hơn !

Nếu không phải là tuần mã chở chàng, thì chưa chắc hôm nay chàng đến được nơi đây !

Bên trong một ngôi hàng quán, một người thủ đủ vai trò, vừa là chủ nhân, vừa là thủ quỹ, vừa tiểu nhị, ngồi nơi quầy, trên quầy có mấy đĩa bánh, hẳn cứ luôn tay vẩy chiếc quạt, cho bụi cát bay nơi khác, song bụi cát đã bám quá nhiều, biến mất màu bánh nguyên thủy.

Có lẽ màu bánh đó cũng là một màu địa phương, nếu không khoác màu sắc đỏ, thì bánh phải mất cái đặc điểm của nó !

Tiểu Phi vỗ tay nhẹ lên gáy con ngựa, thở dài:

-Hai hôm rồi ! Người cực khổ quá, giờ thì người được quyền nghỉ ngơi, được quyền ăn bằng thích, uống bằng thích, để bù trừ ! Ta cũng thế !

Một cỗ xe điều tàn lướt tới, con ngựa kéo xe như không còn sinh lực chuyển sang nó ! Ngọn roi sản xuất công lực cho nó, một công lực mà chính con vật cũng chẳng biết tại sao nó có được !

Cỗ xe vừa đến ngôi hàng quán, một con mèo từ trong quán chạy ra, băng qua đường.

Mèo vô ý, ngựa vô tình, cỗ xe lại là vật vô tri, chắc chắn ngựa sẽ đạp đạp con mèo, nếu không thì bánh xe cũng nghiền nát xác nó.

Nhưng không, từ trong quán, một bóng người lao vút ra, nhanh hơn mũi tên, người đó ngã sấp trên mặt đường, che lên trên mình con mèo.

Ngựa chạy qua dẫm lên mình y.

Bánh xe qua, lăn trên mình y.

Người đi đường, người trong nhà, đều kêu lên rập một tiếng:

-Trời !

Tiểu Phi cũng biến sắc luôn như mọi người !

Trên đời này, có ai ngu xuẩn lấy thân che chở cho một con mèo !

Vả lại mèo sống mà người chết thì che chở làm gì ?

Có họa chẳng đó là một gã điên !

Xa phu thấy mình gây nên án mạng, mặt xanh dờn, cắt không còn hạt máu, cấp tốc giật cương, gò ngựa.

Cổ xe dừng lại, y nhảy xuống đường, chạy đến bên cạnh nạn nhân.

Nạn nhân vẫn nằm nguyên tại chỗ, ôm con mèo trong lòng cười hì hì thốt:

-Miêu miêu ! Hú hồn cho người đấy nhé ! Lần sau có băng qua đường phải trông trước trông sau, nếu không thì mất mạng đấy ! Ngày nay những kẻ đánh xe phân nhiều đều mù mắt cả, người vô ý một chút là chết oan uổng đấy !

Đại hán đánh xe vừa giật mình, vừa giận, quát to:

-Người bảo ai mù ? Người liều mạng như vậy, nếu chết đi có phải là phiền phức cho ta chẳng ?

Y giận quá độ, co chân đá mạnh vào người đó.

Người đó ôm con mèo trong tay hữu, mắt không cần nhìn gã đánh xe, tay tả nhẹ khoát ra.

Đại hán đánh xe, bị cái khoát tay đó tung bổng lên nóc nhà đối diện.

Khách bàng quan bật cười rộ.

Đại hán trên nóc nhà sợ toát mồ hôi, còn người đó lồm cồm ngồi dậy, rồi đứng lên, chậm chạp bước vào quán.

Lúc ra, y vọt nhanh như tên, lúc vào, y hầu như giở chân không muốn nổi !

Nhìn y, không ai tưởng là có sự gì vừa phát sinh ra, mà y là điểm cốt yếu của sự việc đó !

Gương mặt của y quá xanh, lại càng xanh hơn dưới ánh dương quang chiếu rực, bộ ria mép làm tăng thêm vẻ thâm của màu xanh đó, một màu sắc nói lên cái ảm đạm của một kiếp người hay ít nhất cũng một giai đoạn.

Đôi mắt mờ sương tựa điểm một nụ cười, song nụ cười quá héo hon, như không còn sinh khí để nảy nở thành hình tròn vẹn.

Chỉ có đôi mắt của y vừa đen vừa sáng, biểu lộ một tinh thần dũng mãnh phi thường.

Tiểu Phi nhìn y một lúc, vọt nhảy xuống ngựa, kêu lên:

-Hồ Thiết Hoa ! Hồ điên ! Làm sao người lại có mặt tại địa phương này ?

Người đó quay đầu nhìn lại, bỗng nhảy dựng lên reo to:

-Đạo Soái Lưu Hương ! Làm sao người lưu lạc đến đây ?

Y như quên hẳn con mèo trong tay, y vọt mình tới cạnh Tiểu Phi đập mạnh một tay xuống vai Tiểu Phi.

Tiểu Phi để nguyên vai, hứng trọn cái đập đó, đồng thời thọt nắm tay thoi mạnh vào bụng Hồ Thiết Hoa !

Cả hai cùng đau, cùng kêu oái lên, rồi cùng gập lưng lại mà cười, cười đến chảy nước mắt !

Rồi Tiểu Phi cất tiếng trước:

-Thảo nào, mà suốt mấy năm dài, ta không gặp người ở đâu cả ! ta cứ tưởng người chán đời, tự sát từ lâu rồi, thì ra, người chui rúc ở cái chốn hang cùng động cụt này !

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Còn người, bôn ba đến tận nơi này, ắt hẳn đã bị cái bọn đệ tử thần mày trắng đòi nợ lưu niên, không trả nổi nên bỏ trốn ?

Cả hai lại cười.

Họ vừa cười, vừa sóng bước vào quán.

Họ kéo ghế ngồi xuống cạnh chiếc bàn vừa cũ kỹ, vừa sứt mẻ.

Hồ Thiết Hoa đấm tay xuống mặt bàn, kêu ầm lên:

-Chúng ta phải làm mấy chén mới được !

Y gọi to:

-Rượu ! Rượu đâu ? May đem ra đây ! Bằng hữu của ta sắp khô đến nơi rồi ! Phải tưới nước gấp !

Một nữ nhân từ trong nhà bước ra, tay cầm bình rượu, bình bằng sắt, chén bằng sành, nàng đặt bình trà và chén xuống mặt bàn vang côm cốp.

Nàng vừa ốm, vừa đen, dung nhan dưới mức tầm thường, không đáng cho ai lưu ý cả.

Nàng bước ra, rồi nàng trở vào, không hề nhìn Hồ Thiết Hoa đến nửa mắt !

Nhưng Hồ Thiết Hoa, trái lại, nhìn nàng hau háu, nhìn như một gã háo sắc bỗng gặp một tuyệt thế giai nhân.

Tiểu Phi cười thầm:

-Có lẽ từ lâu lắm, hẳn không trông thấy một đóa hoa nào nên gặp một nụ hoa cỏ dại nơi đèo heo gió hút này, hẳn lác mắt đến rõ dãi !

Thực ra, nữ nhân đó cũng chẳng xấu xí lắm, đến độ phải cho nàng là một nữ dạ xoa ! Có điều nàng gầy khô như que củi !

Mà một nữ nhân gầy đét như con cá khô, thì còn vẻ gì hấp dẫn ?

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, từ lúc nàng vào khuất mình sau khung cửa vách ngăn đôi gian quán, y mới quay đầu lại, rót đầy hai chén rượu, mỉm cười thốt:

-Lưu Hương ! Cẩn thận nhé ! Ngày nay, tửu lượng của Hồ Thiết Hoa không còn kém như ngày xưa nữa đâu ! Ta còn nhớ người đã phục rượu ta say tất cả là tám mươi lần. Bắt đầu từ hôm nay ta báo thù, và mãi mãi báo thù, cho đến khi nào đủ số !

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Chưa đâu ! Và người phải say luôn lần này, lần thứ tám mươi chín ! Người còn nhớ cái lần người say khướt như thế nào chứ ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Quên làm sao được, Đạo Soái Lưu Hương ! Bất quá, lần đó, ta lén bỏ bã đậu vào rượu của người, còn người thì quăng luôn ta vào hầm rượu, báo hại ta say mất ba ngày mới tỉnh !

Tiểu Phi lại hỏi :

-Những cố sự, người có nhớ xa từ thời gian nào !

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Từ lúc ta từ trong bụng mẹ chui ra !

Tiểu Phi gật gù :

-Thế thì cái lần người say đúng ba hôm đó, là vào thời gian nào chẳng ?

Hồ Thiết Hoa đáp ngay:

-Mười tám năm trước ! Không, mười chín năm đúng hơn ! Vào lúc đó, ta vừa được tám hay chín tuổi, nếu ta không kết giao với người bạn xấu là người, thì làm gì ta biết uống rượu !

Tiểu Phi cười vang:

-Người quên đấy, ta cũng như người lần đó là lần đầu tiên trong đời ta uống rượu! Mà rượu lại là rượu trộm !

Hồ Thiết Hoa tắc lưỡi:

-Thật vậy à ? Điều đó thì ta quên mất !

Rồi y vỗ trán, bật cười, tiếp luôn :

-Thực ra, rượu nào cũng có vị cay nồng, song cái thứ rượu trộm, uống vào nghe ngon kỳ lạ ! Bình sanh, ta chưa uống loại nào ngon bằng.

Y ngẩng mặt lên, há miệng, đổ trọn chén rượu vào.

Tiểu Phi cũng nốc một ngụm, rồi nhú mày hỏi:

-Thế này mà gọi là rượu được sao ?

Hồ Thiết Hoa gần giọng:

-Không rượu thì là gì !

Tiểu Phi cười nửa miệng:

-Ta cứ tưởng là sâm !

Hồ Thiết Hoa cười ha hả:

-Tại cái qui hương của quý này, có rượu để uống là phúc ba mươi đời để lại, còn chê khen nổi gì nữa, Đạo Soái Lưu Hương ?

Tiểu Phi cười mỉa:

-Xem ra, người chẳng những quên mùi vị của gái đẹp, mà lại còn quên mùi vị của rượu ! Ngày nay đối với người, miễn có gái là được rồi ! Miễn có rượu là được rồi ! Không cần giá trị !

Cả hai nốc cạn hơn mười bình rượu.

Nữ nhân xuất hiện hơn mười lần.

Hồ Thiết Hoa nhìn hơn mười lần, nhìn trước khi gọi rượu, nhìn nàng ra, nàng trở vào, đến khuất dạng nàng mới thôi !

Hồ Thiết Hoa càng nhìn càng thích thú, Tiểu Phi càng thấy nàng xuất hiện càng bức dọc !

Tiểu Phi bất giác thở dài:

-Đáng thương cho người vô cùng !

Bỗng chàng hỏi:

-Người ở đây được bao lâu rồi ?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Người còn nhớ chúng ta, xa nhau lần cuối, cách đây bao lâu chẳng ?

Tiểu Phi nhắm tịt:

-Bảy năm ! Không ngờ chớp mắt đã bảy năm qua rồi !

Hồ Thiết Hoa đưa mắt nhìn ra phương trời xa thăm thốt qua mơ màng:

-Lúc đó, thời gian vào tiết hạ, địa điểm là Mạc Sâu Hồ ! ... Sen trên hồ phồn thịnh hơn các năm, chúng ta hái lá sen cuốn lại thành chén, mỗi lần uống, mỗi thay lá mới, chúng ta uống mãi, không lưu ý lá sen đã đầy thuyền ! Bên cạnh người lá sen chồng cao ngang mũi !

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Mùa hạ năm đó ngày rất chóng tàn !

Hồ Thiết Hoa vụt hỏi:

-Người còn nhớ hôm đó, có ai trên thuyền với chúng ta chẳng ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ta có thể quên bất cứ ai, song không thể quên Cao Á Nam ! Lúc đó nàng vừa từ Hoa Sơn đến, sau khi đã học xong Hồi Phong Vô Liễu kiếm pháp. Cứ mỗi lần uống một chén rượu là mỗi lượt nàng muốn biểu diễn kiếm pháp đó cho chúng ta xem ! Thành ra, người trong võ lâm tại đất Kim Lăng cứ chực chờ quanh hồ suốt ngày, cốt nhìn trộm kiếm pháp của nàng !

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Công bình mà luận, ta nhận thấy kiếm pháp của nàng chẳng có gì cao minh cho lắm ! Sau cùng, mỗi lần nàng biểu diễn là ta phải đi tiểu tiện, dù không thấy cần đi cũng phải đi !

Tôi y trầm giọng tiếp:

-Tại sao người đời lại gọi nàng là Thanh Phong Nữ kiếm khách ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Người chê kiếm pháp của nàng, trái lại Cơ Băng Nhạn lại khen quá chừng, cho rằng tài nàng cao hơn Từ Thục Chân, chưởng môn phái Hoa Sơn ngày xưa đến ba bậc !

Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

-Đúng ! Con gà trống chết đó, ba ngày không gáy, hể gáy lên là dùng cái giọng vuốt gấu quần nàng ! ta xem, hấn mê tí nàng, mê như điều đó !

Tiểu Phi gật đầu:

-Nhưng nàng lại yêu người ! Nếu không thì làm gì nàng tìm gặp chúng ta, tìm cái bọn tử quỷ này ? Người còn nhớ chứ, hôm đó người say quá, rồi hứa bướng là sẽ lấy nàng làm vợ ! ...

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Làm sao ta quên được điều đó ? Cho nên, qua ngày sau, khi ta tỉnh lại rồi, ta thì chưa kịp nhớ lại, nàng thì cứ ghi khắc trong tâm, nàng nhắc, nàng bức bách ta phải lấy ngay nàng, nàng còn trách ta nuốt lời hứa ! Nàng nói, nếu ta bỏ qua vụ đó, nàng sẽ tự tử ! làm cho đêm đó, phải nhảy xuống hồ, lặn vào bờ, trốn đi ! ...

Tiểu Phi cười đến chảy nước mắt, vừa cười vừa thốt:

-Thảo nào, sáng ra hai người đều vắng bóng ! Ta cứ tưởng là người đưa nàng đi nơi nào đó xây tổ uyên ương ! Báo hại Cơ Bằng Nhận nốc mãi rượu để tiêu sầu ! Hấn uống thế nào lại say vô tưởng suýt chết ! Rồi hấn lại bỏ đi, cho đến ngày nay, thời gian đã bảy năm rồi, ta không gặp lại hấn lần nào !

Hồ Thiết Hoa thở ra:

-Nếu không bị nàng đuổi bắt trí mạng, thì làm gì ta đến tận cái xứ quỷ này ?

Tiểu Phi kêu lên:

-Người ở đây lâu đến bảy năm à ? Người không đi nơi nào khác ? Trời ! Người có thể sống tại chốn cùng tận của thế gian suốt bảy năm dài ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

-Bốn năm thôi ! Bốn năm sau cùng ! Còn ba năm đầu ta dành cho sự cút bắt !

Tiểu Phi trở mặt:

-Bốn năm cũng không phải là ít !

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Ba năm, thêm mười tháng, nói cho đúng vậy !

Tiểu Phi trầm giọng:

-Nơi đây có gì hấp dẫn, cầm chân người quá lâu ? Ta không tin là vì đóa hoa héo đó !

Hồ Thiết Hoa ực xong chén rượu, khà một tiếng rồi trừng mắt nhìn Tiểu Phi:

-Người muốn nghe không ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Cứ nói !

Hồ Thiết Hoa chồm đầu tới, gần tai Tiểu Phi hơn:

-Người có nhìn kỹ cô hàng rượu chứ ?

Tiểu Phi suýt nhảy dựng lên:

-Vì nàng ? Người vì nàng đó ?

Hồ Thiết Hoa cười khỏ:

-Sự thật là vậy !

Tiểu Phi tưởng mình vừa từ cung trời rơi xuống !

Chàng nhìn kỹ Hồ Thiết Hoa, từ chân lên đầu, từ đầu xuống chân tới mười lượt, tìm một điểm nào chứng tỏ con người đối diện là một gã điên.

Sau cùng, chàng rót một chén rượu nốc cạn, từ từ thốt:

-Ta định yêu cầu người một việc !

Hồ Thiết Hoa buông gọn:

-Cho biết đi !

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Cho ta biết, nàng ấy hơn Cao Á Nam ở những điểm nào ?

Hồ Thiết Hoa lại nốc một chén rượu, ung dung đáp:

-Cao Á Nam săn đuổi ta, ta săn đuổi nàng và ta săn đuổi suốt bốn năm dài, nàng không hề nhìn ta nửa mắt. Nàng hơn Cao Á Nam ở điểm đó ! Người hiểu rồi chứ ?

Tiểu Phi giương tròn mắt nhìn Hồ Thiết Hoa, nhìn một lúc lâu, rồi bật cười vang, thốt:

-Báo ứng ! Bây giờ ta mới tin là có sự báo ứng !

Hồ Thiết Hoa cảm hận:

-Người cười gì ? Ta biết loại cảm tình đó rất vĩ đại, người là một tục tử, hiểu l2m sao nổi ?

Tiểu Phi vuốt nhẹ đôi má:

-Cao thiên ơi ! Vĩ đại ! Cảm tình vĩ đại ! Ta van người, Hồ Thiết Hoa ! Buông tha ta ! Đừng làm ta chết mất !

Hồ Thiết Hoa không nói gì, uống đúng ba chén rượu nữa, rồi bật cười lớn.

Tiểu Phi cũng cười theo.

Rồi Tiểu Phi hỏi:

-Thế cái mối tình vĩ đại đó, phát sinh như thế nào ? Người thuật lại cho ta xem ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Cấm người cười nhé !

Tiểu Phi cam kết:

-Nhất định không cười đâu, tuyệt đối nín cười !

Hồ Thiết Hoa thấp giọng:

-Ta đến đây, suốt ba tháng trời chẳng thấy bóng dáng một nữ nhân ! Người phải hiểu sự thiếu vắng đó giày vò ta như thế nào. Bỗng dưng ta gặp nàng ! Người cho là nàng không đẹp gì đó, nhưng người phải nhìn nhận nàng là hoa khôi cả vùng này ! Ta thách người tìm chung quanh đây, có một nữ nhân nào hơn nàng ! Và người cũng nên hiểu luôn là ta cần ở đây để trốn Cao Á Nam !

Tiểu Phi đáp:

-Ta nhìn nhận nàng là số một tại cái nơi quý ở đây !

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Cho nên, ta muốn cùng nàng đùa cho qua ngày tháng, ngờ đâu nàng chẳng phải là vật vừa tầm tay, đưa tay ra là nắm được ! Nàng xem ta như cái thây chết trôi sông, không nhìn ta đến nửa mắt !

Tiểu Phi ngưng cười thật:

-Đường đường là một giáo chủ, Phong lưu giáo chủ Hoa Hồ Điệp lại si mê một nữ nhân, bị nữ nhân đó coi như xác chết thối, thế mà người nhẫn nhục được à ? Chính ta nghe người nói rồi cũng phải tức thay người !

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nàng càng phớt tỉnh ta, ta càng thích thú, ta chuẩn bị một tháng công phu, ngờ đâu cái tháng công phu đó chẳng đem lại kết quả nào, ta chuẩn bị thêm một tháng nữa, cũng vẫn không thu nhập kết quả, rồi ta chuẩn bị tháng thứ ba, tháng thứ tư, tháng thứ năm, ...

Y cười khổ tiếp:

-Ta mất trọn ba năm lẻ mười tháng đứng, trước con mắt nàng, ta chẳng làm sao biến mình từ cái xác chết trở thành một con người sống, ưa nhìn ...

Y chép miệng thở dài:

-Nàng không cười với ta nửa nụ, nàng không nói với ta nửa lời, nàng không nhìn nửa mắt !

Dù Hồ Thiết Hoa không cấm, Tiểu Phi lúc đó muốn cười cũng chẳng cười nổi !

Hồ Thiết Hoa lại làm một lúc ba chén rượu, rồi cao giọng:

-Nếu người nói rằng, ta là kẻ đáng thương thì ta sẽ đổ bình rượu này vào mũi người ngay !

Tiểu Phi lắc đầu:

-Ta không nói người đáng thương đâu, ta chỉ nói là ta rất khâm phục người, ta khâm phục người trọn vẹn !

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Bây giờ đến lượt ta hỏi người, làm sao mà người lại luân lạc đến tận nơi này ? không lẽ cũng có người bức bách người thành thân như ta bị cái nàng Cao Á Nam bức bách ?

Tiểu Phi vụt trầm gương mặt, lâu lắm mới cất tiếng:

-Người chưa quên bọn Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ và Tống Diễm Nhi chứ ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Quên làm sao được ? Ta biết các nàng lúc các nàng còn để chỏm, giờ đây tất cả đều trưởng thành, hay là tất cả các nàng đều muốn lấy người. Và chắc vì chuyện đó nên người chạy vất chân lên cỏ ?

Tiểu Phi thở dài:

-Thiên hạ cho rằng sự liên hệ của ta với các nàng không được minh bạch, do đo họ hiểu lầm. Họ có hiểu đâu, các nàng đã theo ta ngay từ lúc cả ba vừa tròn mười

hai tuổi ? Ba nàng cho ta là một vị đại ca, hoặc xem ta như vị bằng hữu tốt, còn ta thì ... ta cứ tin là lúc nào ta cũng xem các nàng như những tiểu muội ...

Hồ Thiết Hoa chính sắc mặt:

-Thiên hạ không tin người, song ta tin người, ta tin người như ta tin ta ! Người có hai cực đoan, xấu thì đến cả sắc đá cũng phải nhức đầu vì người, mà tốt thì đến cỏ cây cũng phải thốt lời cảm tạ người !

Tiểu Phi lại thở dài:

-Hiện tại, cả ba nàng đều bị cướp mất !

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Bị người cướp mất ? Kể nào to gan dám làm cái việc đó ?

Tiểu Phi hỏi lại:

-Người có nghe đến Sa Mạc Vương Trác Mộc Hợp chứ ?

Hồ Thiết Hoa sôi giận:

-Tiểu tử đó dám trêu đến người à ? ta sẽ đâm xác của hắn nát như quả dưa thối !

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không phải lão ta, mà thực sự thì chính là con trai lão ta, là Hắc Trân Châu. ta giận hắn nên gọi con ngựa của hắn là Hắc Trân Châu để mãi mãi nhớ đến hắn !

Hồ Thiết Hoa hét lớn:

-Bất chấp hắn là ai, hắn làm gì dám động chạm đến anh em chúng ta chứ ?

Y vỗ tay xuống bàn, chân bàn suýt gãy, y quát lớn:

-Đi ! Đi ngay, chúng ta tìm hắn, trừng trị cái tội xác láo của hắn !

Tiểu Phi nhìn sững y :

-Người muốn theo ta ?

Hồ Thiết Hoa phẫn nộ:

-Người khinh ta chẳng ? Người đang lúc có việc lo, nếu ta không giúp người, thì còn ai giúp người ?

Y đứng lên liền.

Tiểu Phi cũng đứng lên theo, bật cười ha hả:

-Có người theo ta, nhất định phen này vùng sa mạc sẽ bị một trận cuồng phong quét mạnh, bao nhiêu cát trắng cát vàng sẽ bay luôn ra biển cả !

Bỗng, chàng ngừng cười đưa mắt nhìn nơi khung cửa vách như tìm bóng người bên trong, thấp giọng hỏi:

-Còn nàng ? Người tính sao ?

oOo